

meget misfornøjet med, at jeg havde udtalt, at der ogsaa burde gøres noget for Øboerne. Det ærede Medlem opfattede det paa den Maade eller forestillede sig i alt Fald, at han opfattede det paa den Maade, at jeg derved vilde lægge Hindringer i Vejen for, at Thyderne kunde faa deres Ønster opfyldte om Røuten fra Esbjerg. Det er slet ikke Tilfældet. Jeg har tværtimod sagt, at jeg under Thyderne alt, hvad de kunne faa og endda meget mere, men at jeg mener, at Øboerne ogsaa skulle have noget. Det er jo økonomiske Interesser, det her drejer sig om, og jeg tror nok, at naar det kom til Stykket, og alt blev gjort for Røuterne fra Esbjerg og intet for Røuterne fra Kjøbenhavn, skulde det vise sig, trods Landboforeninger, trods Agravforening og trods alle mulige Foreninger, at der saa vilde opstaa en meget væsentlig Misfornøjelse blandt Landbefolkningen her paa Verne. Jeg tror ikke, at den vil lade sig nøje med Henvisningen til, at man jo kunde sende Varerne over Esbjerg. Der har det ærede Medlem altsaa igen været et Offer for sin Svaghed. Jeg har ikke søgt at faa Øboerne hidse op mod Thyderne, paa ingen Maade, men jeg har søgt at virke, hvad jeg kunde, til, at denne Sag blev ordnet paa en saadan Maade, at der blev taget et retfærdigt Hensyn til alle dem, der ere interesserede i Landets Eksport. — Det ærede Medlem havde ogsaa opfattet mig saaledes, at jeg fandt Forholdene her i Drefundet i Svintre fortræffelige. Der viser igen det ærede Medlems Svagelighed sig. Jeg udtalte jo netop, at der altid havde været vanskelige Forhold, men naagtet disse Forhold havde været vanskelige, mente jeg, at de, hvad angaar Udstrækning i Tid og Varighed, paa ingen Maade kunde stilles lige med Vanskelighederne paa Store og Lille Bælt, som ere til Stede der, trods alt hvad der, det erkender jeg, bliver gjort der, og ville vedblive at være til Stede der. — Endelig havde det ærede Medlem faaet den Opfattelse, at jeg sluttede med at understøtte den højtærede Ministers Forslag om en Fordeling af Subventionen. Ja, jeg forstaar slet ikke, hvorledes det ærede Medlem kan komme til en saadan Forstaaelse af min Udtalelse, det er mig ganske ufatteligt. Det, jeg gjorde mig til Talsmand for, var jo det stik modsatte af den højtærede

Indenrigsministers Forslag. Den højtærede Indenrigsminister vilde jo have, at der skulde gives en Statssubvention til alle de forskellige Selskaber. (Modsigelse af Neergaard.) Ja, jeg haaber, at hvis jeg har Urret, at den højtærede Minister selv modsiger mig; det vilde jeg foretrække for det ærede Medlems Modsigelse her, hvor det drejer sig om en Ministers Ord. Jeg sætter ganske vist det ærede Medlem højt, dog ikke saa højt, men det kan jo maaske komme! Jeg forstod altsaa den højtærede Indenrigsministers Forslag saaledes, at alle de Selskaber, alle de Røuter, som vilde undertæste sig visse bestemte Billaar i Retning af Hurtighed, Afstøling og maaske enkelte andre Ting, skulde have Statssubvention i Forhold til den Tonnage, som det lykkedes dem at komme til at føre. Ja, den højtærede Minister nikker, og det ærede Medlem vil altsaa se, at jeg gjorde vel i, hvor højt jeg end, som sagt, sætter det ærede Medlem, at stole bedre paa Ministerens egen Forklaring af hans Ord. Det som jeg gjorde mig til Talsmand for, var jo imidlertid lige det modsatte, nemlig at Staten skulde søge Kontrakt med et enkelt bestemt Selskab, ligegyldig hvilket, og da naturligvis med det, der vilde haade opfylde de uafviselige Betingelser, som jeg kaldte Nutidens Krav, og tillige vilde gøre det for de billigste Penges. Dette er jo lige det modsatte af, hvad den højtærede Minister har sagt, men jeg maa jo søge at bære over med det ærede Medlems Svagelighed. — Endnu vil jeg blot gøre en enkelt lille Bemærkning. Det ærede Medlem mente, at den danske Stat maatte lige saa fuldt kunne slutte Overtønskomst med Great-Easternkompagniet, som det forenede Dampskibsselskab eller et andet Dampskibsselskab kunde gøre det. Det tvivler jeg lidt om. Ganste vist er der en Lov i England om, hvilke Takster der maa tages, men vi leve nu en Gang i en skrøbelig Verden, hvor Lovene næppe altid blive fuldt overholdte. Naar der nu er en saadan Lov, og det ærede Medlem alligevel er i Tvivl om, hvormeget det forenede Dampskibsselskab betaler Great-Easternlinien, saa maa det jo være, fordi det ærede Medlem har en Forestilling om, at der alligevel i denne Lov er et eller andet Hul, som man kan krybe igennem og derved komme noget billigere afsted. Det ærede Medlem omtalte jo en Sag,